

Legalisering huispersoneel hard nodig

De legalisering van huispersoneel is de derde emancipatiegolf, die nodig is om hoger- en lageropgeleiden met elkaar te verbinden tot een sterke samenleving, betoogt **Linda Woudstra**. Alleen dan kan een netwerk ontstaan van personen, dat in alle openheid zijn diensten kan aanbieden, het huishouden verzorgt, kinderen mee opvoedt en ouderen de helpende hand biedt.

Meer dan 13.000 mensen zoeken per maand via de site www.Regeltante.nl naar een alternatief voor het bekende bord bij de supermarkt, waar doorgaans vraag en aanbod van huishoudelijke hulp en oppas elkaar weten te vinden. Niet alleen tweeverdieners plaatsen een zoekopdracht voor een oppas

zaam zijn, onlangs massaal in opstand om het belang van hun arbeid aan te tonen en daarmee legalisering van hun verblijf in dit land af te dwingen. In Nederland hebben wij op deze markt vrijwel niet te maken met illegalen zonder verblijfsvergunning, maar hebben wij de arbeid zelf geïlegaliseerd.

Een bijstandsmoeder, die de zorg voor haar kinderen wil combineren met betaalde arbeid als oppas, wordt simpelweg verteld dat dit geen baan is en dat zij het recht op een uitkering verliest als zij deze werkzaamheden gaat verrichten. Werken als prostitutie is gelukkig wel gelegaliseerd, dus niets staat haar in de weg om haar uitkering tegen deze baan in te wisselen. Het recht op een uitkering wordt immers in deze leuke job niet direct verspeeld. Kiest zij echter voor oppassen, dan verliest zij niet alleen haar recht op een uitkering, maar zou eigenlijk een onderneming

emancipatiegolf, die nodig is om beide groepen, de hoger- en de lageropgeleiden, met elkaar te verbinden tot een sterke samenleving. Alleen dan kan een netwerk ontstaan van personen, dat in alle openheid zijn diensten kan aanbieden, het huishouden verzorgt, kinderen mee opvoedt en ouderen de helpende hand biedt. De vraagmarkt is al volledig aanwezig en staat te springen om tegen een respectabel uurloon van gemiddeld € 7 tot € 9 deze mensen een inkomen te bieden. In tegenstelling tot wat het Sociaal en Cultureel Planbureau beweert, namelijk dat vrouwen in Nederland niet méér zouden gaan werken als er kwalitatief betere kinderopvang zou zijn, ben ik van mening dat ouders andere keuzes maken wanneer er individuele zorg voor handen komt die is afgestemd op het kind in zijn eigen of een huiselijke leefomgeving.

Door de huidige beperkingen in wet- en regelgeving worden beide partijen die met elkaar een zeer waardevolle transactie kunnen afsluiten, gemarginaliseerd en gecriminaliseerd. Werkt de opdrachtgever volgens de regeling vrijgesteld huispersoneel nog legaal samen omdat zij zich netjes beperken tot het inhuren van dezelfde kracht op maar twee dagen van de week. Dan ontstaat toch gewetenswroeging als de oppas een uitkering blijkt te hebben, haar inkomen niet opgeeft of zij de oppas toch voor meer dagen nodig blijken te hebben.

Volledig vrijstelling van belastingen en premies op deze arbeid en het recht om bij te verdienen naast een bijstandsuitkering zoals Arnold Heertje bepleit, een idee dat ook deels werd overgenomen door de Raad voor Werk en Inkomen, biedt een simpele en doeltreffende oplossing voor het gestelde probleem. Op dit moment staan bovendien veel sociaal-pedagogische werkers (SPW'ers) die hun studie niet hebben afgerond omdat zij geen stageplaats konden vinden in de reguliere kinderopvang, bij Regeltante ingeschreven. Het werken bij een particulier gezin om ervaring op te doen,

komt helaas door het nu nog geldende informele karakter niet in aanmerking voor studiepunten. Hun carrière in de kinderopvang wordt daardoor ernstig de pas afgesneden en het is dan ook niet verwonderlijk dat deze jonge meiden teleurgesteld zijn in wat deze samenleving hen aan kansen te bieden heeft. Met de erkenning van dit werk als volwaardige arbeid kunnen veel jongeren hun opleiding voor leidster in de kinderopvang wel afronden.

Het ethische probleem dat hierachter schuilgaat is dat vrouwen die de voorwaarden willen creëren om buitenhuis te werken gebruik moeten maken van allereerste illegale diensten. Meestal aangeboden door vrouwen, die door een lagere of voor de economie nauwelijks relevante opleiding, veel te weinig kansen hebben op de reguliere arbeidsmarkt. Beide groepen zitten met het probleem dat het gevoel van eigenwaarde en zelfrespect door deze situatie wordt ondermijnd. Het zelforganiserend vermogen van deze vrouwen, die inmiddels allemaal veel hoger opgeleid zijn dan in de tijd van Wollstonecraft, kan door een simpele aanpassing in de regelgeving tot een grote toename leiden van de arbeidsparticipatie van vrouwen en daarmee een enorme impuls geven aan groei van de economie. Wanneer de werkster en de oppas in alle vrijheid en openheid hun werk kunnen doen, wordt pas echt de weg gebaad naar een volledig geëmanciperde samenleving.

Linda Woudstra

De auteur is directeur van Regeltante BV en www.regeltante.nl, een landelijk interactief bemiddelingsbureau voor oppas en huishoudelijk personeel. Zij heeft twee schoolgaande dochters.

Door de huidige beperkingen in wet- en regelgeving worden beide partijen gemarginaliseerd en gecriminaliseerd.

aan huis, ook ouderen zoeken naar een geschikte hulp die hen behulpzaam is bij het koken of het verzorgen van het huishouden. Per maand worden meer dan 1000 huishoudelijke hulpen, thuishulpen, oppassen en gastouders bemiddeld uit een actief bestand van 15.000 cv's en vinden meer dan honderd een betrekking bij een particuliere opdrachtgever. Toch bevindt deze arbeidsmarkt zich nog in de schemerzone van onze economie. Mensen die beschikbaar zijn voor het verrichten van huishoudelijke werkzaamheden of de zorg voor kinderen overnemen, staan vaker bekend als zwartwerkers dan als gerespecteerde deelnemers aan onze samenleving. Niet voor niets kwamen de illegalen, die in de Verenigde Staten vaak in de huishouding en als nanny werk-

moeten starten en zich inschrijven bij de Kamer van Koophandel. Het is dan ook niet verwonderlijk dat veel oppassen, zich niet op straat vertonen met hun oppaskindjes uit angst herkend te worden en zo hun uitkering te verliezen.

Daarmee is er niet veel veranderd sinds Wollstonecraft in 1792 *A Vindication of the Rights of Woman* schreef. Zij pleitte ervoor dat vrouwen niet alleen hun intellect ontwikkelen, maar ook legale hervormingen afdwingen die vrouwen toelaten tot studies en betaalde arbeid. Ze stelt daarbij dat wie afgesloten van het publieke gebeuren leeft, niet anders kan dan zich bezighouden met kleinigheden, emotionele (particuliere) problemen.

De legalisering van huispersoneel is de derde